

TEREZA KADEČKOVÁ

O DRACÍCH A SEDMI

2022

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

O DRACÍCH A SEDMI

Text © Tereza Kadečková, 2021

Ilustrace (obálka a uvnitř) © Petra Feňdová, 2021

Korektury: Lucie Peřinová

Sazba a grafická úprava: Michal Březina

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog
v roce 2023

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

ISBN 978-80-88067-96-2 (PDF)

ISBN 978-80-88067-97-9 (ePub)

ISBN 978-80-88067-98-6 (MOBI)

Už třetí lékárna a Viktor ani tady Zázrak nesehnal. Začínal z toho být otrávený, ale nevzdával se. Vystojí další hodinovou frontu o dvě ulice dál. Už včera přišel s nepořízenou, dnes radši obejde celé město, než ten sajrajt sežene.

Přítáhl si bundu víc k tělu. Půlka podzimu byla v Dolním Elysiu vždycky studená. Občas mu připadalo, že je to rok od roku horší. Mlha zaplňovala ulice, na stěnách domů se držela vlhkost proudící od pár kilometrů vzdáleného oceánu. Voda stékala v čůrcích dolů, mech a lišejník rostoucí na odhalených cihlách už ji nezvládaly polykat. Vlhkost se srážela a nepříjemně se lepila na tělo. V takových situacích Vik děkoval, že tu nikdy nepršelo. Představoval si, že déšť musí být tisíckrát horší a otravnější.

Přidal do kroku. Tmavé ulice, ve kterých zakopával o lidi, a drony létající nad hlavou mu nedělaly dobře. Kdyby Dolní Elysium mělo druhé jméno, jmenovalo by se Klaustrofobie. Paneláky a pavlačové domy stály namačkané na sebe, hlavní ulice sotva tak široké, aby jimi projel nákladák. Kdyby škrtl sirkou, shořelo by celé město, protože by se oheň šířil ze střechy na střechu bez sebemenších potíží. Dolní Elysium se tyčilo do výšky a šířky, to byla klaustrofobie vnější. Viktor cítil i tu vnitřní. Dusno a zápach mu stahovaly plíce a kudy chodil, zakopával o odpadky a otíral se rame-
nem o počmárané stěny ve snaze vyhnout se davu.

Postavil se do další nekonečné fronty. Lidé tu nervózně přešlapovali, otrávení nezvykle dlouhou čekací

dobou. Vik si mnul ruce a klepal se zimou. Většinou mu chlad nevadil, ale měl za sebou dvanáctihodinovou směnu a v noci vůbec nespál. Únava se mu zakusovala do těla v podobě bolavé hlavy a zimnice.

Kdyby si nechtěl utrhnout ostudu, výskal by nahlas nadšením, když na něj po dobré třičtvrtěhodině konečně přišla řada. Lékárna dokonale odrážela vlastnosti města – malá, stísněná a s otráveným majitelem za kasou.

„Dvakrát Zázrak, prosím.“

Lékárník ho sjel nepříjemným pohledem a pak se rukama opřel o úzký pult. „Takovej jako ty neprodávám.“

Vik pod tím pohledem svěsil ramena. „Prosím?“

„Řek sem, že zvířeně neprodávám. Vypadni,“ obořil se na něj lékárník, až mu od úst odlétla slina. Ukázal tlustým prstem ke dveřím.

„To bude–“ bránil se Viktor, ale šum ve frontě za ním ho přerušil.

„Tak slyšels? Nezdržuj!“

„Jo, čekám tu už hodinu!“

„Zasraný antráči si myslej, že můžou všechno.“

Viktorovi se stáhly útroby vztekem. Chtěl na lékárníka zařvat, ať mu navalí léky, ale radši se otočil a prodral se davem ven. Jednoho z hlasitých zákazníků nabral ramenem. Zastavil se až o ulici vedle, kde se mezi kontejnery unaveně opřel o stěnu.

„Do prdele!“ ulevil si frustrovaně. Podrbal se na hlavě pod čepicí. Nosil ji, i když mu stejně většinou nepomohla. Co teď? Jít zas o lékárně dál a doufat, že majitel nebude debil? Pohlédl nahoru. Lékárna byla v jednom z těch pavlačových domů, které nikdo neproměnil na mrakodrap. Vypadal vedle vysokých budov jako nezuživý sirotek. V Dolním Elysiu jich stály celé

čtvrtě a každý rozumný občan se bál, že se brzo zřítí. Cihly sotva držely pohromadě a v jejich spárách rostl lišejník.

Viktor se rozběhl a skočil. Zachytil se za parapet okna. Stačilo pár dalších skoků a šplhal po starém zrezlém okapu. Lezl rychle, nejednou se s ním tyhle děravé relikvie urvaly. Pamatovaly ještě dobu, kdy obloha byla volná. Rozklad si s nimi hrál už léta.

Na střeše ho potkala tma. Horní Elysium úplně pohltilo denní světlo a uvrhlo svůj protějšek do věčného stínu. Tady zespod to vypadalo, jako by se nad jejich hlavami vznášelo, ale Vik věděl, že je to jen zázrak architektury podpořený silnými sloupy a non-stop pracujícími motory odlehčujícími celou konstrukci. Jako malý se bál, že se motory vypnou nebo se sloupy zlomí a horní město je zavalí, ale táta ho uklidnil, že se nic takového nemůže stát. Vysvětlil mu, jak konstrukce funguje, a k jeho slovům se Vik vrátil pokaždé, když mu gigant nad hlavou způsobil úzkost.

Tma mu nevadila, viděl v ní dobře zostřenými kočičími smysly. Město kolem žilo, okna svítla nemocnými žlutými světly levných žárovek, blikající diody dronů cestovaly vzduchem jako falešné hvězdy a zářící reklamy se kupily na každém rohu. Mrakodrapy plné svítících reklam házely na pavlačový dům neonový odstín. Vikovi tu vzduch přišel čistší než dole na ulici. Zhluboka se nadechl a záhy zalitoval, protože mu tělem projel chlad. Alespoň se mu pročistilo myšlení.

Musí sehnat léky, vrátit se domů a spát.

Ale proč hledat další lékárnu, když ten mizera dole Zázrak má? Ty jeho kecy a povýšený pohled si vysloveně říkaly o to, aby mu někdo vybral sklad. Ideálně nějaký šikovní antropomorf, když je ten mizera neměl rád.

Lékárna zavírala za hodinu. Vydržel čekat ve frontách, vydrží ze střechy sledovat hemžící se lidičky, než fronta zmizí. Ulice Dolního Elysia se nikdy nevyprázdnilo. Život se tu hýbal dvacet čtyři hodin denně. S věčnou tmou čas nic neznamenal. Menší obchodníci zavírali na noc, a to jen proto, že si nemohli dovolit platit druhého prodavače. Ale Viktor se nebál. Svoje město znal, věděl, kudy se protáhnout, kde výrostci dávno vymlátili světla a kam ani krysy nepáchly, aby se vyhnul všudypřítomným očím. Ať už těm lidským nebo mechanickým.

Zapálil si. Vydechoval obláčky kouře, které se nahoře spojí se vším tím smogem a až přijde inverze, stokrát se mu vrátí. Přemýšlel. Před deseti lety tu ve své první práci rozvážel pizzu. Domy, kde sídlila lékárna, měly malý zadní dvorek. Přes něj se dostane dovnitř.

Velké digitální hodiny na protějším domě ukázaly čas zavíračky. Viktor protáhl zkřehlé končetiny. Nechtěl spáchat sebevraždu pádem z pátého patra. Říkalo se, že kočky mají devět životů, ale nehodlal to pokoušet.

Prošel se po střeše, přeskočil pár mezer mezi domy a shlédl do dvora. Lékárník zrovna zamykal zadní vchod. Vik by chtěl vidět jeho vzteklý obličej, až ráno objeví prázdné police.

Ještě chvíli čekal na ujištění, že se lékárník pro něco nevrátí, a slezl po lodžích. Nikdo ho neviděl, lidé z oken nekoukali, ve VR měli lepší výhled.

Ve dvoře nečekal žádné kamery, ale pro jistotu si stáhl kapuci hluboko do čela. Prozkoumal elektrický zámek. Byl to obyčejný levný šmejd na kód, kterých otevřel už stovky. Nepřekvapilo ho to, tady dole se nedaly vydělat slušné peníze. A to se říkalo, že

lékárnici jsou jen pár příček pod elitou, když prodávají Rudý zázrak.

Vytáhl z kapsy nástroje úhledně složené v ošoupaném koženém pouzdře. Na tohle nepotřeboval těžký kalibr. Čtyři šroubky, trochu si pohrát s dráty a zámek se rázem přepne do továrního nastavení. Vrátit panel na místo, vyfukat 1234 a dveře se s uspokojivým cvaknutím odemknou.

Cvak.

Nezdržoval se uvnitř dlouho, kdyby snad lékárna měla nainstalovaný sekundární bezpečnostní systém. Vešel do malého kamrlíku s poličkami a skříňkou, který sloužil jako sklad a šatna zároveň. Mezi obvazy, náplastmi a ortézami konečně našel léky.

Leželo tu posledních deset balení.

Jen deset? Tohle přece nebylo normální! Ještě týden zpátky se dal Zázrak koupit všude a dneska má každá lékárna vyprodáno?

Původně zamýšlel vzít tak tři balíčky a vyškrábat tomu cucákovi vzkaz na pult, ale tohle situaci změnilo. Všechny si je nacpal do kapes. Vešly se tam jen taktak. V tom šoku zapomněl i na vztek na lékárníka. Místo vzkazů a vandalství se otočil a vypadl.

Zpátky v ulici pospíchal ztracený v myšlenkách. Chtěl co nejdřív domů a na síť, ujistit se, že panikaří zbytečně. Léků je dost. Vždycky jich bylo dost. Proč by se to změnilo? Určitě se jen zpozdila dodávka, to je vše. Sestry by určitě něco řekly, kdyby... Nebo Lilie, přece nechtějí přijít o byznys... Léků je dost!

Cestu mu zastoupili dva chlápci v otrhaných kabátech. Překvapeně sebou trhl, v zamyšlení mu ani nedošlo, že je v maléru. Ohlédl se. Za ním stáli další. Sečetl si dvě a dvě a v duchu si vynadal za pomalou reakci. Jindy by jim zdrhl, ani by nemrkli.

„Není to naše kotě Vik? Co nám neseš, Okazaki, zase si něco někde šlohl?“ zeptal se jeden z nich. Viktor je neznal, ale to neznamenal, že oni neznají jeho. Vyrůstal tady, zaryl se lidem do paměti. Ať už tím, co vyváděl, nebo tím, že se nepokusil přizpůsobit.

„Nic. Jděte mi z cesty,“ sykl. Těkal očima po okolí ve snaze najít únikovou cestu.

„Ale no tak, určitě nám rád zaplatíš za to, že dojdeš domů k papírkovi po všech čtyřech.“

Chlápek k němu udělal krok.

Viktor zasyčel.

Otrhanec se lekl, ale hned svou slabost zahnal smíchem. „Podívejte, jak se číča brání. Zkus to znovu!“

Chňapl po Viktorovi, ten vystřelil jako blesk. Proklouzl kolem útočnicka a dal by se do běhu, ale druhý chlap ho chytil za kapuci a strhl ho na zem. Vik hekl. Z kapsy mu vypadaly krabičky.

„No to mě poser, kdes jich sebral tolik?“

Vikův pokus postavit se a pokračovat v úprku zmařila hrubá rána pěstí do tváře. Zamlžilo se mu před očima. Chvilí nevěděl, co se děje, a pak cítil, jak ho někdo pevně drží a cizí ruce mu prohmatávají kapsy. Kopl. Trefil jen vzduch. Vysloužil si ránu do žaludku. Vykřikl. Zbytečně. Na jeho volání nikdy nikdo nereagoval. Ani policajti nepomáhají antropomorfům. Mohl by si vykřičet plíce a nikdo–

„Hej, pusťte ho!“ uslyšel známý hlas.

Dolehl k němu zvuk zápasu. Hekání a skučení, jak někdo dostal pěstí do obličeje. Ruce ho pustily. Když přestal vidět mžitky, zaostřil na chlapíka v laboratorním plášti, jak na zemi drží jednoho z útočníků. Sázal mu ránu za ránou. Chlap pod ním skučel a prskal krev. Další z těch parchantů visel v bezvědomí z kontejneru. Po zbývajících kumpánech se slehla zem.

Laborant se zvedl a pro jistotu ještě toho hajzla nakopl. Pomohl Vikovi na nohy, a aniž by se ptal, tak ho podepřel.

„Kotě, jsi v pořádku? Ty ti teda dali.“

Viktor zavrtěl hlavou, pak změnil názor a kývl. Pokusil se udržet na nohou sám. Hlava se mu motala, ale stál. „Díky, Iscare, jsi můj hrdina,“ zazubil se přes bolest. „Co tu děláš?“

„Co to je za otázku? Šel jsem si ven zapálit a vidím, jak dostáváš na kokos. Jsi u laboroky.“

Viktor zamrkal a rozhlédl se. Od lékárny šel na automat, tak si ani neuvědomil, kam ho nohy zanesly. Cihlové stěny s otrhanými plakáty Sester a sprostými graffiti by poznal kdykoliv.

„Asi jsem se zasníl a přivedlo mě to za tebou.“

Iscar se zazubil a chytil ho za bradu. Prohlédl si poškrábanou tvář. „Zítřka tam budeš mít pořádného moncla. Doufám, že všem budeš vyprávět, že jich bylo aspoň osm.“

„Jasně, hlavně tátovi,“ prohodil Viktor a pak se probral. „Do prdele, léky!“

U bezvědomých útočníků zůstaly jen dvě krabičky.

Viktor hlasitě zanačoval a do ležícího kopl. „Hajzlové!“ Celá večerní snaha v trapu! Dvě krabičky vydrží jak dlouho? Tři týdny? To by mohlo stačit, než naskladní nové. Tahle myšlenka ho trochu uklidnila.

„Seš si jistej, že jsi v pořádku?“ zeptal se ho Iscar.

„Jo, už mě zřídili hůř.“

„Doprovodím tě domů,“ rozhodl Iscar. Vzal Vika za rámě a vyrazili.

Viktor se cítil bezpečněji. Iscar vypadal v přítmí strašidelně. Kdyby ho Vik neznal a potkal ho v temné uličce, dal by se na útěk. Iscar působil nepřátelsky s dlouhými tmavými vlasy staženými v ohonu a tváří

potetovanou blesky a ornamenty, které postupně pohlcovaly jeho obličej. Když ho Vik viděl před pár dny naposledy, určitě ještě neměl hada nad pravým obočím. Iscar si začal tetovat obličej, když mu došlo místo na těle, a v nejbližší době určitě nepřestane. Když jste se s ním ale zastavili na půl řeči, ukázal se jako zábavný chlap.

„Co je nasralo?“ zeptal se Iscar.

„Jako vždycky. Já.“

Iscar se zamračil. „Neslíbil jsi mi svatosvatě, že půjdeš na plastiku?“

„Všichni mě tu znají, stejně by to nepomohlo.“

„Viku, víš, kolik antropomorfů běhá po městě a lidi o tom nemají páru?“

„Prostě nechci,“ zamumlal Vik. Tuhle konverzaci vedli už mnohokrát. Měl štěstí, že vypadal jako člověk až na pár kočičích uší, pořád schovaných po čepicí. Stačil by dobrý doktor, aby z něj udělal na oko člověka, ale Viktor to ze zásady odmítal. „Tobě se to žvaní, ty neriskuješ, že se probudíš po lobotomii nebo bez koulí.“

„Říkal jsem ti, že znám důvěryhodný týpky.“

„Nechci to riskovat. Lidi nás nesnášej, nikdy nevíš.“

„Uši si necháš, ale když tě napadne banda otrhanců, tak ani nepoužiješ zvířecí sílu, aby ses bránil. Víš, co si myslím, kotě?“ hodil po něm Iscar pohledem. „Bojíš se, že do tebe napumpujou při operaci Zázrak.“

„Můžeme se bavit o něčem jiným?“ zaúpěl Viktor. „Bolí mě z toho hlava.“

„Za to můžou pěsti, ne otravné rady,“ zasmál se Iscar. „Jak se má táta? Ještě pořád na mě má pifku?“

„Ani nevíš jakou,“ protočil Vik oči. „Není den, kdy bych neposlouchal, že se s tebou tahám. Pořád si myslí, že ta záchytka byla tvoje chyba.“

„A ty ho necháváš.“

„Přece nebudu vykládat vlastnímu tátovi, že jsem tě svlíkal na veřejnosti. Mám svou hrdost!“

„No, když jsi brečel v cele, tak jsi hrdostí moc neoplýval.“

Vik si odfrkl a zasmál se. „To jen abys mě litoval.“

„To já tě lituju pořád, ty bestie,“ podrábhal ho Iscar na hlavě přes čepici.

Musel na ně být směšný pohled, jak šli vedle sebe. Kocour a potetovaný laborant. Jako by vypadli z nějakého sitcomu. Elysiané jim ale nevěnovali pozornost. Podivných módních stylů potkávali denně stovky a hodně lidí se ani nepřevlékalo, když šlo z práce, protože každá minuta volna byla drahá. Třeba včera potkal Viktor zdravotní sestru – nebo si to aspoň myslel. Bílá uniforma, čepeček, ale taky pořádný výstřih a vysoké kožené boty stoupající jí vysoko pod sukni. Tomu všemu dominovala plynová maska na obličeji. Netušil, z jaké práce jde, ale určitě by vyjmenoval aspoň tři, kde se takový mundúr hodí.

„Poslouchej,“ navázal Iscar, když měli Vikův dům na dohled. „Zázrak–“

Viktor zaúpěl a přerušil ho. „Zázrak co? Nic mi neudělá, když si ho jednou dám? To sis říkal taky? Jedna chřipka? Jen se zbavím angíny? Teče mi z nosu? Já už o tom svinstvu nechci nic poslouchat, a už vůbec ne od tebe.“

„Moc mě nerozčiluj, ještě pořád jsem tvůj oblíbený dealer.“

Nejoblíbenější dealer. Tak se taky potkali, zrovna tady u Viktorova domu, možná pět let zpátky. I přesto, že nebral Zázrak, se Viktor těšil docela dobrému zdraví. Jen občas ho podzimní chmury přemohly a uhnal si protivné nachlazení. Ucpaný nos, bolavý

krk a široko daleko jen Zázrak. Iscara potkal náhodou, když šel do práce a rozkašlal se. Iscar stál opodál na zastávce a hned se k němu přifařil s nabídkou léků na bolest a antibiotik. Od té doby u něj kupoval a časem provedli takovou spoustu věcí, že bylo lepší o nich ani nemluvit.

Viktor zamířil ke schodům do domu, ale ještě se otočil. Nemohl by spát s myšlenkou, že je na něj Iscar naštvaný jen proto, že se zase neshodli kvůli lékům. „Hele, promiň, nechtěl jsem na tebe vyjet.“

„Kdybys mě nechal domluvit, tak bys taky věděl, že ti nechci kázat,“ ušklíbl se Iscar.

Chvíli stáli jako dva pitomci – jeden čekal, jestli se druhý zeptá, a druhý byl moc uražený na to, aby položil otázku.

Iscar si zapálil cigaretu. „Poslouchej, kotě,“ zavrtěl kapitulačně hlavou a rozhodil rukama. „Zázraku už se bát nemusíš.“

Prázdné lékárny, dlouhé fronty a protivní lidé. Viktorovi se stáhl žaludek, ještě než Iscar dokončil myšlenku.

„Kompletně nás odřízli od zásobování.“

-ELEKTRA-

Z počítače hlasitě vyřvávala hudba. Eizik kýval hlavou do rytmu a věnoval se baňkám, svého okolí si vůbec nevšímal. Bujná hříva tmavých kudrnatých vlasů poskakovala sem a tam. Kdyby ho viděl nějaký pravý vědec, vyděsil by se k smrti. Eizik porušoval celou řadu pravidel bezpečnosti a jeho kumpáni s nedojedenými svačinami ležícími na laboratorních stolech nebyli výjimkou. Ani jeden z pracantů zaměstnaných mícháním látek, zaléváním rostlin pod umělým UV světlem nebo lisováním pilulek si nevšímal, že se všechny kamery v místnosti otočily směrem dovnitř a sledovaly pohyb každého z nich.

Šest laborantů, dva z nich viditelně ozbrojení.

Kamery prohlédly rohy místností, prozkoumaly každou únikovou cestu, kam až dohlédly. Pokryly celou laboratoř. Zmapovaly každý stůl, každou polici a skříňku, všechny nebezpečné látky, které by mohli vyděšení vědci hodit po narušitelích. Videozáznam se spojil v síť obrazů, ze které nikdo neunikne.

Elektra dala signál.

Dveře do laboratoře se rozrazily. Dovnitř vběhla ozbrojená jednotka. Dvě rány, laboranti sahající po pistolích padli na zem. Další z bílých pláštů vyjel, ale i jeho uzemnila rána taseru. Rozklepal se.

Eizik se skrčil za stůl, ale oko kamery ho vidělo dokonale. Trhnul sebou pokaždé, když některý z jeho spolupracovníků vykřikl. Dusot těžkých bot se mísil s rytmem hudby. Štěkání policistů doplňovalo slova písní. „Čistý! Tady taky! Vzadu prázdnou!“

Hudba utichla.

„Vstaň.“

Eizik vzhlédl a s rukama nad hlavou se pomalu narovnal. Dlaně se mu třásly, po tváři mu stékaly čůrky potu. Ze strachu i z respektu. Žena stojící před ním by mu mohla prohnat kulku hlavou a nikdo by ani nemrkl. Nikdo by neřekl půl slova. O hlavu menší než on, a přece se nad ním tyčila, v černé uniformě policejních složek, mikádo s ofinou částečně zakrývající vizor na očích. Kdyby ji potkal na ulici, ani by si jí nevšiml.

Elektra ho viděla hned několikrát, z každé kamery, ze všech úhlů. Tmavá kůže ostře kontrastovala s bílým pláštěm a bujná hřívá k němu lákala pozornost. Elektra naposledy zkontrolovala okolí, než se začala soustředit pouze na jeden obraz přímo před sebou. S takovými muži se setkávala často. Jejich reakcí vždy byl útek, nebo boj. Když nemohli ani jedno, ztuhli.

„Všichni jste zatčeni za nelegální výrobu léků,“ pronesla jasně. „Doporučuji vám se nebránit.“

Jeden z policistů stáhl Eizikovi ruce dolů a spoutal mu je za zády. Pak ho hrubě postrčil. Eizik zavrávorál, ale postavil se pevně a zrak zapíchl do Elektry. Kapička potu se mu utrhla z brady a dopadla na zem. „Zázrak není,“ sykl. „Copak nechápete, co se stane, když nás zavřete?“

Neviděl, jak se Elektra tváří, vizor zakrýval většinu jejího obličejce.

„Odvedte je,“ poručila. „A vyčistěte to tu.“

Netrvalo to ani pět minut. Policajt strkal Eizika směrem k autu. Usadili je do několika vozidel. Nikdo se nedíval, ulice byla úplně prázdná, snad až na pár dronů vznášejících se nad hlavou. Věděl, že kdyby se pokusil utéct, Elektře by se neztratil.

O DRACÍCH A SEDMI

Policajt vlezl na sedadlo řidiče a nastartoval. Když se auto pohnulo, zahlédl Eizik tmavý dým stoupající z okna laboratoře.

„Co tím myslíš, že nás odřízli?“

Viktor seděl naproti otci v jejich malé kuchyni. Kdyby chtěli někoho pozvat na oběd, museli by jít v jeho pokoji, protože sem už by se nevešel ani živáček. Nádobí sotva naskládali do dvou skříněk a malý stolek v rohu ke dvěma talířům zvládl ještě solničku. Vik si povzdechl a zopakoval otci, co věděl. „Lékárny jsou prázdný. Iscar tvrdí, že horní města odřízla všechnu spodinu od léků.“

Otci už táhlo na sedmdesát, ale ještě pořád si udržoval vzhled muže ve středním věku. Šediny se mu ztrácely v tmavých vlasech a hnědé oči byly jasné a vrásky kolem nich nevýrazné. Vik z toho částečně podezřívá Zázrak. O to víc se bál, jak bude otec vypadat, jestli léky vysadí.

„Iscar tvrdí, Iscar říká. Ten ti navykládá leccos, aby ti prodal víc drog,“ mávl nad tím táta rukou. „Určitě se dodávka jen někde zasekla.“

„Podívám se ještě na síť, ale chci, abys ty léky šetřil, než se to vyřeší. Ber jen dva denně, zítra ti z laboroky donesu nějaké náhrady.“

„Víš, že nemám rád, když se zaplétáš s těmi zločinci.“

„Tati, prosím tě, jde o tvoje zdraví.“

„A o tvoji dobrou pověst, Viku. Možná už jsi dospělý chlap, ale pro mě jsi pořád ještě koťátko.“

„Vždyť já vím.“ Na jednu stranu ho uklidnilo, že táta nepanikaří, ale Vik Iscarovi věřil. Znali se dlouho a dost dobře na to, aby spolu jednali fěr. Jestli Iscar tvrdil, že je dodávce léků konec, musela to být pravda. „Jdu zjistit víc. Potřebuješ ještě něco?“

Ale otec už si ho nevšímal a z paklíku vytahoval první pilulku. Vik se na to nehodlal dívat.

Jméno Rudý zázrak obsahovalo všechny lži, které jste potřebovali o léku vědět. Nebyl ani rudý, ani zázrak. Pilulky, sirupy a další jeho formy měly jasně růžovou barvu. A zázrak? Svým způsobem ano. Vyléčil cokoliv. Fungoval jako prevence proti většině známých chorob, a dokonce zmírňoval projevy psychických a genetických nemocí. Nikoho nepřekvapilo, že vytlačil ostatní léky z trhu a Lilie, firma, jež ho vyráběla, získala zdravotní monopol. Neexistovala jiná medikace než Zázrak. Alternativy byly do pár let zakázány. Lidem to nevadilo, že Zázraku se stala dostupná součást kultury. Každý, kdo si mohl dovolit krabičku cigaret, tak si mohl dovolit krabičku Zázraku. Šťastní lidé berou Zázrak! Deprese poražena, žádná bolavá kolena, rakovina je minulost! Bary dokonce mixovaly Zázrak do alkoholu – prý pijte na zdraví! Proč očkovat, když novorozencům můžete poskytnout Zázrak?

Jaké bylo překvapení všech, když zjistili, že jim Zázrak zničil imunitní systém a oni jsou na něm závislí. Kdyby ho vysadili, mohlo je v rámci týdnů zabít hloupé nachlazení. Viděli to, ulice jim to připomínaly každý den – bezdomovci, bez peněz, bez Zázraku, plní vředů, zahlenění a se skelným pohledem, čekající na smrt. Tak všichni radši poctivě zobali pilulky a žili ve zdraví.

Vik mu říkal růžový svinstvo.

Měl štěstí v neštěstí. Narodil se jako poloviční antropomorf a jako takovému mu neposkytlí ani základní pojištění. Chceš zdraví a žít ve společnosti, která tě nenávidí? Zaplat, nebo se zaříd sám. Děti jako on v porodnici nedostaly svoji první dávku

Zázraku. Vikova matka byla dost rozumná, aby léky radši kupovala u místních dealerů antibiotik, a jemu se tak prokletí většiny společnosti vyhnulo.

A tohle monstrum ovládající zemi najednou zmizí?

Vik si nasadil VR brýle a připojil se na síť.

Virtuální realita mu dávala zapomenout na mizerný svět venku. Místo mrňavého pokoje, v mrňavém bytě v pavlačovém domě stojícím na mrňavé úzké ulici, se ocitl na louce táhnoucí se do nekonečna a nad hlavou měl jasně modré nebe se zářícím sluncem. Na pozadí mohl nastavit zpěv ptáků nebo šum moře a jen hodiny seděl a zíral na plující mraky. Netrápila ho tu práce, nedostatek spánku ani diskriminace. Utíkal sem už odmala, jen aby se dostal z odporné šedi života. Kdyby někdo vymyslel virtuální jídelny, už by neodešel.

Dnes krásy okolí ignoroval a zamířil do víru diskuze. Stovky avatarů chodily kolem, mluvily, obchodovaly a domlouvaly schůzky. Síť žila stejně jako svět venku. Nikdy se nevyprázdnila a byla stále v pohybu. Mohli jste si vybrat prostředí, ve kterém budete sedět a mluvit s lidmi. Viktor zůstal na louce.

Propletl se mezi ostatními. Pro síť si vybral vzhled zrzavého kocoura s kloboučkem. Většina lidí se nad jeho podobou rozplývala a jemu přišlo ironické, že čtyřnohé zvíře se setkává s větší tolerancí než on sám. Možná kdyby se narodil jako holka, tak by mu nikdo nenadával. K blondatým čičinám se lidi chovají lépe. Neslušné návrhy a práci v bordelu by zvládl.

Našel diskuzní místnost řešící politiku Dolního Elysia. Vyskočil na prázdnou židli a poznal, že přišel akorát včas.

„Sestry už to ví?“ ptal se mohutný barbar s raketometem na zádech.

„Sestry o tom musely vědět už dávno. Těm nic neunikne,“ odpověděla mu holčička v námořnické uniformě.

„Lidi panikaří a spamují Stellu, Sestry to stoprocentně vědí. Ale něco vám řeknu. Kdybych byla Sestra a věděla, co se děje, snažila bych se spálit všechny mosty a dostat se do horního města,“ řekl černochoch s obrovským afrem.

„Nepřekvapilo by mě, kdyby už zdrhly.“

Sestry, nebo taky Sedm sester, byly ženy starající se o Dolní Elysium. Oficiálně podporovaly zákony a zodpovídaly se Hornímu Elysiu, tedy i Liliím. Ve skutečnosti ovládaly staré město neomezeně. Každá z nich se starala o nějakou část – Stella kontrolovala síť, Elektra policii, Mera zpravodajství a tak dál. Jestli se k situaci ještě nevyjádřily, zavánělo to malérem.

„Víme, co se vlastně stalo?“ zeptal se Vik.

Malá holčička mu věnovala shovívavý pohled. „Tys to ještě neslyšel? Řeší to celý stát.“

„Chcípl drak,“ odpověděl černochoch.

Ve Vikovi by se krve nedořezal. „Chcípnu? Cože?“ zajíkl se.

„Jo. A vypadá to, že další maj namále. Lilie se rozhodly snížit výrobu léků. Tím pádem jich není dost, takže je posílají jen do horních měst.“

„Jak mohl chcípnout drak?“

„Jako každé jiné zvíře, ne asi? Myslíme si, že jsou nesmrtelní jen proto, že jsme ještě žádného umřít neviděli.“

„Dračí pomsta nastává! My je zavřeli, a oni nás teď všechny zabijou tím, že pojdou.“

Viktor nebyl fanoušek historie. Hodiny dějepisu ve škole prospal, protože mu přišly zbytečné. Všichni ti důležití lidé, které si musel zapamatovat a uznávat je,

stejně dávno umřeli. Na co si měl pamatovat mrtvoly a situace, když už se nikdy nebudou opakovat? O dracích tak věděl jen základy.

Draci tu před tisíci lety vládli. Vedli civilizaci lidí a nechávali ji růst. Pak se něco posralo a lidi se vzbouřili a dali se s draky do války. Tehdy draci geneticky vytvořili antropomorfní vojáky jako on. Ale válku stejně prohráli. Zbyla po nich banda našťvaných lidí a mutantů, které nikdo nechtěl. Vztek a ponížení z války nikdy ale nevzrostly natolik, aby zastřely rozum. Krev draků byla léčivá, takže draky místo zabítí uvěznili, uspali a začali z nich vyrábět Zázrak.

„To je nikdy nenapadlo, že se to může stát?“ dostal ze sebe Vik. „Nemají záložní plán?“

„Jestli nějaký mají, nám ho neřeknou. Určitě se s tím snaží něco udělat, ale všichni jsme si mysleli, že jsou draci věční. Proč ne i oni? Lilie si nikdy netroufily zkusit draky rozmnožit a teď bude pozdě,“ pokrčil barbar rameny.

„Vsadím se, že mají eso v rukávu, tak hloupí nejsou,“ mávla holčička rukou. „Nepanikařila bych.“

Vik chtěl věřit, že Lilie ví, jak tuhle šlamastyku vyřešit. Nemohly přece usnout na vavřínech, musely počítat s každou variantou. Léků bude zase dost. Ale jak dlouho jim to potrvá? Kolika lidem zatím dojdou prášky a poumírají?

„Máme nějakou alternativu?“ zeptal se černocho.

„Podívej se po lokálních dealerech. Ale bacha, ať tě nevyhmátnou Sestry, zrovna včera zapálily jednu laborku v tovární čtvrti,“ poradil barbar.

„A šetři si Zázrak, jak jen můžeš.“

Vik se odpojil.

Seděl v pokoji a zíral z okna na neonovou reklamu. ŽIJ ZDRAVĚ! radila mu na ní prsatá doktorka

s růžovou pilulkou v ruce. Mávala s ní nahoru a dolů a mrkala u toho ve svůdném gestu. Zázrak je lepší než sex. Zázrak je lepší než všechno. ŽIJ ZDRAVĚ!

Léky nejsou, a kdo ví, kdy budou. Drak chcipl.
Jestli nebudou léky, znamená to, že umře i táta?
ŽIJ ZDRAVĚ!

„Jdi do hajzlu,“ zamumlal k doktorce a postavil se. Musel to říct tátovi. Domluvit, co dál. Postavit se tomu jako chlapi.

Když vešel do kuchyně a viděl, jak se otec směje na svou holografickou společnici, něco se v něm zlomilo. Vzpomněl si, jak se táta usmíval na matku. Stále se motali jeden druhému pod nohy ve snaze rozbalit nudle, co si nechali dovézt, protože ani jeden z nich by neuvařil ani čaj. Působili jako pravý opak. Blondatá mamka se vždy kolem tmavovlasého táty mrštně protahovala a on vedle ní vypadal jako ten nejneohrabanější člověk na světě. Objímali se, měli se rádi, namačkaní v malém prostoru se usmívali jako šťastná rodina.

Živě před sebou viděl, jak ten úsměv zmizel poté, co mu dva policisté oznámili, že našli mámu ubodanou – v té samé ulici, ve které Vik o mnoho let později rozvážel pizzu. Zločin z nenávisti.

Viktor nechtěl vidět ten úsměv znovu zmizet. Jestli mu umře i táta, zůstane úplně sám. Do bytu se ve dvou sotva vešli, ale pro něj by byl příliš velký. Příliš prázdný. To svinstvo mu tátu nesebere!

Stál mezi dveřmi a z očí mu tekly slzy.

„Viku, chlapče, jsi v pořádku?“ Společnice rozpoznala, že je tu navíc a přešla do hibernace.

Zmohl se jen na to, že tátu objal a plakal mu na rameni. Naposledy se takhle objímali, když odešli ti dva policisté.

„Všechno bude v pohodě,“ konejšil ho táta. Po chvíli ho od sebe odtáhl. „Posad' se, něco ti naliju.“

Vik si otřel obličej. Plíce měl pořád stažené a chtěl štkát jako malý kluk. Táta před něj na stůl položil panáka pálenky. Už jen to drobné gesto ho trochu uklidnilo. Zatím je všechno normální. Táta má dvě krabičky léků, nějaký čas mu vydrží, že ano? Vik se chvíli na průzračnou tekutinu ve sklence jen díval, a pak ji do sebe překlopil jedním ladným pohybem. Krkem mu projelo teplo. Otřásl se.

„Lepší?“ zeptal se ho táta.

Kývl.

„Tak povídej.“

Opřel si čelo o klouby prstů. Kde začít? Jak to udělat šetrnější? Nechtěl tátu úplně vyděsit. Sakra! Třeštila mu hlava, potřeboval se vybrečet, opít a vyspat. Ideálně v tomhle pořadí. Promnul si kořen nosu a vybalil to: „Chcípl drak.“

Otec na něj němě zíral, potom si taky nalil panáka a vyklopil ho do sebe. „No do prdele,“ konstatoval.

„Jo. Do prdele,“ souhlasil Vik.

Seděli mlčky a jen si občas dolili. Nepotřebovali mluvit, aby věděli, že jim nezbyvá než čekat. Po třetím panáku si Vik v duchu vynadal za to, že je citlivka. Jestli měl někdo právo brečet, byl to táta, ne on. On má být ten, kdo vymyslí, co s tím, a o starouše se postará. Nesmí dovolit, aby se tátovi něco stalo. Co by pak dělal?

Natáhl se a chytil otce za ruku. „Mám tě rád, tati, a nenechám tě v tom. Něco určitě vymyslím.“

Ráno se cítil jako praštný. Nespal moc dlouho, do noci seděli a uvažovali, co dál. Motali se v kruhu,

protože vždycky skončili u toho, že léky dojdou. Odjet do jiného města nepřípadalo v úvahu, mívali sotva dost peněz přežít měsíc. Nakoupit léky dopředu znělo dobře, ale při vzpomínce na prázdné lékárny to Vik zavrhl. Zůstala jim jen naděje, že Sestry něco udělají.

Táta bral celou situaci s humorem. „Jsem stejně stařej dědek,“ mávl rukou. „Už mě v životě nic nečeká.“

Vik mu na to chtěl říct něco pěkně od plic. Táta se sice jen snažil odlehčit atmosféru, ale řal do živého.

Otec ještě spal, když Vik odešel do práce. Dělal v malém zámečnictví pár bloků od domu. Měl štěstí, že majitel byl fér chlap a zajímaly ho Viktorovy schopnosti a ne uši. Antropomorfové často dělali jen špinavé práce uklízečů, popelářů nebo čistili kanalizace. A to jen tehdy, když se o stejné místo neucházel člověk. Vika dnes čekalo dvanáct hodin střídavě za pultem a ve skladu. Prodával a opravoval bezpečnostní systémy. Odtud se taky naučil vypořádat skoro s každým zámkem.

Nejhorší bylo, že celou dobu bude mít čas přemýšlet nad všemi pro a proti. Co dělat dál? Sžíral se otázkou, na kterou znal jasnou odpověď, ale nechtěl ji slyšet. Nehodlal propadnout myšlence, že nemůže udělat nic.

On tátu zachrání.

-TAYA-

Bar u Podlosti byl špinavá putyka schovaná v zapadlé uličce zarovnané několika kontejnery. Pokud jste o něm nevěděli, nikdy byste ho nenašli, a i když jste o něm věděli, radši jste nevcházeli. Místní štamgasti se na nově příchozí nedívali libě a majitel baru každého nováčka protáhl těmi nejnejpříjemnějšími situacemi, aby dokázal, že má koule a něco vydrží. Od nadávek a plivání do pití až po hloupé výzvy a úkoly. Taya už viděla spoustu barmanů a hospodských, kteří nesnášeli svoje zákazníky, ale Gadr z nich byl ten nejhorší.

Kdykoliv přišla, potkala ho u pultu, jak špinavým hadrem čistí jednu a tu samou sklenici. Poznala ji, protože měla uražené ucho. Usmála se. Černý kocour jí věnoval stoický pohled. Nikdy na sebe nebral lidskou podobu, snad aby děsil zákazníky, nebo proto, že miloval svůj kožich. Ten byl nejčistší věc v celém baru.

„Přišlaš mi zamést?“ zaškubal vousky.

Pohlédla na lem svého kabátu, který nosila vždycky, když pracovala. Cestou od dveří k pultu nasbíral chuchvalce prachu a chlupů. „Očividně. Dostanu za to zapláceno?“ usmála se. Posadila by se, ale jedinou barovou stoličku obsadil protivně vypadající chlapík s mastnou zástěrou a vařečkou za pasem.

„Dostaneš za to nařezáno, kazíš mi tu pověst čistoty,“ sykl kocour.

„Ale no tak, Gadrieli, vždyť mě znáš. Nikdy bych si nedovolila ti to tu měnit.“

„Co chceš?“ zeptal se Gadr přímo. Odložil sklenici i hadr a věnoval jí svou plnou pozornost.